

Ο παππούς Ντόμπρι 13.2.2018 (†). Από σωματοφύλακας του βασιλιά έγινε ζητιάνος για τον Θεό!

[Ορθοδοξία](#) / [Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές](#)

**Με το ένα χέρι κρατούσε το πλαστικό ποτήρι και με το άλλο μοίραζε
εικονίτσες. Ευεργετούσε τους φτωχούς, και ηθελημένα παρέμενε
φτωχότερός τους. Ο σύγχρονος σαλός άγιος της Βουλγαρίας**

Η φύση μας, όπως λένε οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς και αργότερα ο μέγας Βασίλειος, είναι φτιαγμένη ν' αγαπάει. Ο Πατήρ Βασίλειος Γοντικάκης αναφέρει πως "Όταν φτάσει κανείς σ' αυτό το σημείο, ν' αγαπά, όχι συναισθηματικά αλλά να νιώθει αυτό που διδάσκει η Θεία Λειτουργία, ότι δηλαδή ο άλλος είναι ο εαυτός μου, τότε παραχωρεί την ύπαρξή του στον άλλον." Βέβαια στην πράξη όλα δυσκολεύουν. Παρόλα αυτά εμφανίζονται κατά καιρούς υπάρξεις που καταργούν την ατομικότητά τους χωρίς να φοβούνται ότι θα καταστραφούν. Ένας τέτοιος ήταν και ο παππούς Ντόμπρι, όπως όλοι τον αποκαλούσαν. Γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου 1914 στο χωριό Μπαϊλόβο στην Βουλγαρία και μεγάλωσε με πολλές δυσκολίες, ορφανός από πατέρα. Ήταν μια φιγούρα σαν βγαλμένη από την Βίβλο που το πλάνο της ζωής του είχε προορισμό να ζει για τους άλλους. Ο κόσμος

σήμερα φλερτάρει καθημερινά με το απαράδεκτο μανιφέστο “Ο θάνατός σου η ζωή μου”. Η Εκκλησία όμως έχει την Κεφαλή της να επαναστατεί κάνοντας πράξη το “Ο θάνατός μου η ζωή σου”.

Ο Ντόμπρι, ή Δημητρόφ Ντομπρέβ, είχε μια μοναδική διαδρομή κατά τη διάρκεια της οποίας, ότι κι αν έκανε δεν ξεχνούσε ότι ανήκει στον Χριστό: Νεαρός διετέλεσε σωματοφύλακας του βασιλιά των Βουλγάρων Μπόρις Γ΄ και της οικογένειάς του. Στα 1940 παντρεύτηκε και απέκτησε στην πορεία τέσσερα παιδιά. Η θέση του ήταν αξιοζήλευτη και ηρωική στα μάτια των συμπατριωτών του, καθώς ο ηγεμόνας αποδείχθηκε από τους πιο αγαπητούς της χώρας μέχρι σήμερα. Ο Δημητρόφ ήταν έτοιμος και εκπαιδευμένος να θυσιαστεί για τον αρχηγό του κράτους του, αν προέκυπτε ανάγκη. Και ακριβώς πάνω σε αυτή την θυσιαστική του θητεία ήρθε η ανατροπή. Μια από αυτές που θα μπορούσαν να γίνουν έμπνευση για κινηματογραφική ταινία.

Θεία παρέμβαση

Κατά τη διάρκεια του β΄ παγκοσμίου πολέμου, μια βόμβα που στόχευε τον Βούλγαρο μονάρχη εξερράγη κοντά τους και ο «πρωταγωνιστής» σώθηκε. Από εκείνη τη στιγμή η αντίληψή του για τον κόσμο γύρω του, άλλαξε δραματικά. Πεισμένος ότι ήταν η Θεία παρέμβαση που τον γλίτωσε από το θάνατο,

αποφάσισε να αφιερώσει όση ζωή του απέμεινε στον Θεό. Αυτό το διάστημα θα αποδεικνυόταν πολύ μεγάλο. Θα πέθαινε στα 103 του. Εντωμεταξύ από αγάπη ξεκινά να κρύβει κατ' εντολή της Εκκλησίας της χώρας του μαζί με πολλούς χριστιανούς τους Εβραίους από τους Ναζί. Έζησε τον θάνατο της γυναίκας και των δύο από τα τέσσερα παιδιά του, χωρίς ο προσωπικός του πόνος να τον εμποδίσει να βοηθά τους ζωντανούς.. Μετά το τέλος του πολέμου, με την κυριαρχία του κομμουνισμού στην χώρα του, εκείνος αποφασίζει ν' αποφύγει τις μεγάλες πόλεις και εργάστηκε στις κομμούνες σ' ένα χωριό σαν βοσκός. Αγνοώντας τις αυστηρές απαγορεύσεις, επισκεπτόταν μυστικά τόπους προσκυνήματος στα βουνά για να προσευχηθεί.

Απ' ό,τι μάζευε ως επαίτης δεν κρατούσε τίποτα για τον εαυτό του

Ωστόσο οι μεγαλύτερες ανατροπές συμβαίνουν για να ξαφνιάσουν την ασφαλή μονοτονία μας. Αυτός, που ήταν ένα ίνδαλμα στο παρελθόν, ένας ήρωας που ζούσε δίπλα στον βασιλιά, σε αξίωμα που το ζήλευε όλος ο λαός, καταλήγει με την θέλησή του στο κατώτερο κοινωνικό επίπεδο. Ωστόσο δεν σταματά εκεί. Για τον αληθινά ταπεινό, δεν υπάρχει όριο. Η αγάπη καταργεί την λογική και ο Ντόμπρι

γίνεται επαίτης. Παντρεύεται την φτώχεια του και ξεκινά να ζητιανεύει για όλη την υπόλοιπη ζωή του από τον θρόνο των επαιτών: Μάζευε χρήματα από τον κόσμο στο δρόμο και τα έδινε στο Θεό. Δεν κρατούσε τίποτα για τον εαυτό του. Ο ίδιος μάλιστα είχε πει πως «μετά από μερικά χρόνια, όλοι θα καταλάβουν την σημασία αυτής της πράξης».

Περνώντας τα χρόνια, απομονωνόταν ολοένα και περισσότερο από τις υλικές διαστάσεις της ζωής, αφιερώνοντας τον εαυτό του αποκλειστικά στην πνευματική ζωή. Έλεγε «Τα νιάτα και τα χρήματα φεύγουν, οι φιλίες δεν είναι σίγουρες, η ομορφιά κρατάει για λίγα χρόνια, η έπαρση στη ζωή είναι μικρής διάρκειας, αλλά μας αποκαλύπτουν που κρύβεται η αλήθεια. Και η αλήθεια είναι ο ίδιος ο Θεός».

Ο ναός που έγινε στέκι του στη Σόφια

η σύνταξη των 80 ευρώ (!) και η μεγάλη δωρεά του στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Εάν κάποιος ήθελε να βρει τον Ντόμπρι δεν ήταν δύσκολο. Το στέκι του βρισκόταν μπροστά από την μεγαλύτερη Ορθόδοξη Εκκλησία στα Βαλκάνια, τον καθεδρικό ναό του Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφσκι στη Σόφια της Βουλγαρίας. Με το ένα χέρι του κρατούσε το αιώνιο πλαστικό του ποτήρι ζητώντας ελεημοσύνη και με το άλλο μοίραζε εικονίτσες στους περαστικούς και τους προσκυνητές. Συγκινούσε μεταδίδοντας μαζί με τα εικονάκια και την αγάπη του. Ευχόταν στους συμπολίτες του να έχουν υγεία και τους παρακινούσε να δοξάζουν το Θεό. Η επιλογή του να είναι ντυμένος σαν χωριάτης χωρίς επιτήδευση, είχε το κοινωνικό παράδοξο να πετυχαίνει να ξεχνούν οι άνθρωποι την ατημέλητη όψη του. Προφανώς γιατί μαζί με την προσευχητική του διάσταση, ο καθένας θα μπορούσε να εμπιστευτεί μια φιγούρα που έμοιαζε να έχει βγει από τις σελίδες του Τσέχωφ ή του Τολστόϊ. Κάποιοι φιλεύσπλαχνοι του έδιναν ψωμί αλλά και πολλοί έλεγαν πως τα έχει χαμένα. Δεν θιγόταν. Ήταν πεπεισμένος ότι «όσοι αγαπούν το Θεό, αγαπούν και μένα». «Αυτό που κάνω είναι ελεημοσύνη, όχι επαιτεία». Κοιμόταν στο πάτωμα του φτωχικού του σπιτιού και δεν τον απασχολούσε να ακούει τα νέα και τις ειδήσεις.

Τα δώρισε όλα

Τα χρόνια περνούσαν και ο Ντόμπρι γερνούσε. Οι περισσότεροι άνθρωποι παρατηρώντας τον πίστευαν πως είναι ένας συνηθισμένος γερο-ζητιάνος. Τον ξεχώριζε κανείς από απόσταση από τα ολόλευκα μακριά μαλλιά και γένια του, αλλά και την τρυφερή του όψη. Όσοι τον γνώριζαν καλά τον εκτιμούσαν και του

φιλούσαν το χέρι ως ένδειξη σεβασμού δείχνοντας την αγάπη τους. Εξακολουθούσε να τριγυρνά ατημέλητος, πάντα φορώντας το μαύρο κουρελιασμένο παλτό του και τα σκισμένα παπούτσια του. Η σύνταξή του ήταν περίπου 80€ και πάντα ευχαριστούσε το Θεό που τον συντηρεί. Όταν ρωτήθηκε, απάντησε πως στις καλές μέρες μάζευε περίπου 150€ μέχρι που επέστρεφε και φρόντιζε τον κήπο του.

Περίπου το έτος 2000, δωρίζει όλα τα υπάρχοντά του στην Ορθόδοξη Εκκλησία και εγκαθίσταται στο χωριό που γεννήθηκε, στο Μπαϊλόβο σε μια μικρή και ταπεινή προσθήκη στο ναό των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Ήταν αξιοθαύμαστος ο ρακένδυτος Ντόμπρι, με τα ευγενικά γαλάζια μάτια, που εξακολουθούσε και στα βαθιά του γεράματα να διασχίζει, όπως όταν ήταν νέος από το χωριό Μπαϊλόβο, μέχρι την πρωτεύουσα Σόφια, είκοσι χιλιόμετρα, χειμώνα-καλοκαίρι. Ούτε το απόλυτο ψύχος δεν μπορούσε να τον σταματήσει να ολοκληρώσει τη συγκεκριμένη διαδρομή. Κάθε μέρα. Μη σταματώντας ποτέ να συλλέγει χρήματα για την ανακαίνιση των εκκλησιών και των μοναστηριών και βοηθούσε τα ορφανοτροφεία σε όλη τη Βουλγαρία. Ένας χρυσοθήρας της αγάπης που, για όσους είχαν μάτια ανοικτά, έδειχνε με τη ζωή του ποια είναι πραγματικά η χριστιανική ζωή. Ήταν πάμπτωχος, αλλά έλαμπε.

Αυτός ο γέροντας επαίτης μέχρι το τέλος της ζωής του κατάφερε να προσφέρει τη μεγαλύτερη δωρεά στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Βουλγαρίας μετά τον Τσάρο.

Σήμερα ο παππούς Ντόμπρι αναγνωρίζεται στην χώρα ως άγιος, καθώς όπως υπολογίζεται, είχε καταφέρει να δωρίσει 25.000 λέβα στο μοναστήρι «Ελεσνίσκι» και στην εκκλησία του ορεινού χωριού Γκόρνο Καμάρτσι, 11.000 λέβα στην εκκλησία του χωριού του Αγίων Κυρίλλου και Μεδοθίου και 37.500 λέβα στον καθεδρικό ναό Αλεξάνδρου Νιέφσκι της Σόφιας, καθώς και για ορφανοτροφεία. Όλες αυτές οι δωρεές ανέρχονται συνολικά στα 40.000 ευρώ.

Όσοι θυμούνται αναφέρουν ότι οι άνθρωποι τον έβλεπαν με ιλαρό πρόσωπο να προσεύχεται στις εικόνες των εκκλησιών της πρωτεύουσας, κρατώντας αναμμένο κερι και κάνοντας μετάνοιες, ενώ αναφερόταν σε μια παλιά αμαρτία του, την οποία δεν αποκάλυπτε. Το πιθανότερο ήταν να ταπεινώνε με την ανακοίνωση αυτή τον εαυτό του. Αυτή τη τακτική της αυτοσυκοφαντίας την συναντούμε συχνά στους ασκητές της ταπεινώσης. Επέμενε να υποστηρίζει πως υπέφερε από αυτό το “πνευματικό χρέος” και είχε να ξεχρεώσει αυτό που είχε διαπράξει στο παρελθόν και τον έκανε να υποφέρει, ζητώντας νυχθημερόν συγχώρεση από τον Θεό.

Σε λαϊκό προσκύνημα

Εκοιμήθη στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου στο Κρεμικόβτσι, βορειοανατολικά της Σόφιας, μια Τρίτη στις 13 Φεβρουαρίου του 2018.

Το σώμα του εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα στην ιδιαίτερη πατρίδα του, στον ιερό ναό των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Στην κηδεία του μαζεύτηκε πλήθος λαού, πολλοί κληρικοί και Επίσκοποι και ο Πατριάρχης Νεόφυτος.

Υπάρχουν πολλές αναφορές ότι κατά την κηδεία συνέβησαν θαύματα θεραπείας από ασθένειες. Τέσσερις βαριά ασθενείς μαρτυρούν ότι ανακουφίστηκαν και θεραπεύθηκαν αμέσως μόλις ενταφιάστηκε. Ο τάφος αποφασίστηκε να ασφαλιστεί με τσιμέντο για να μην υπάρξουν επεμβάσεις, αφού είναι πεποίθηση πολλών ότι η Εκκλησία θα τον κατατάξει στο χορό των Αγίων της.

Σε μια εποχή όπου η διαφθορά αποτελεί επιδημία, μικροί και μεγάλοι τιμούν την χωρίς αντάλλαγμα προσφορά του. Ακόμη και κάποιοι καλλιτέχνες του δρόμου τον ζωγραφίζουν, αφού ένα έργο γκράφιτι με το πρόσωπό του και το κερί που προσευχόταν στολίζει τον τοίχο μιας εξαόροφης πολυκατοικίας στο κέντρο της πόλης, μνημείο στην ανιδιοτέλεια.

* * * *

Ντόμπρι στα Βουλγάρικα σημαίνει καλός. Ο Παπούς Ντόμπρι ευεργετούσε τους φτωχούς, αν και ηθελημένα παρέμενε φτωχότερός τους. Του ήταν αδιάφορο να τον θυμούνται ως μεγάλο ευεργέτη. Ο Ντόμπρι ήταν φύση καλή και μάλιστα “Καλή λίαν”.

Ευχαριστώ τον καλό φίλο Κ. Καρατζογιάννη για την βοήθεια στην έρευνα από αγγλικές και βουλγαρικές πηγές καθώς δεν υπήρχαν επαρκείς ελληνικές αναφορές.

<http://bit.ly/2PQcGea>